Titlul: Zeciuiala în Noul Testament – Partea 1
Autor: Eduard Serediuc
Date: 14 ianuarie 2020

Introducere

Este zeciuială pentru credincioșii Noului Testament? Nu este zeciuiala o practică a Vechiului Testament? De ce ar trebui să dăm zeciuială? Cât ar trebui să dăm ca zeciuală? Ar trebui să dăm zeciuala din veniturile noastre brute sau nete? Când trebuie să dăm zeciuala? Unde ar trebui să dăm zeciuiala? Ar trebui să dăm zeciuala chiar și când suntem în datorii? Ce se întâmplă dacă nu dăm zeciuiala? Suntem blestemați? Depind vindecarea și prosperitatea noastră de zeciuială? Ne va restitui Dumnezeu zeciuiala înmulțită?

Toate acestea sunt întrebări importante cu care mulți creștini încă se luptă astăzi. Scopul acestui articol este de a răspunde la ele și de a încerca să aducă o claritate practicii de zeciuială în era Noului Testament. Mai exact, acest articol va demonstra că zeciuiala este încă valabilă în Noul Testament, dar mai mult ca un reper al dărniciei și nu ca o regulă impusă.

Este zeciuială pentru credincioșii Noului Testament?

DA și NU:

- DA, pentru că Dumnezeu a fost dintotdeauna DARNIC și această calitate este parte integrantă a naturii Lui, dezvăluită în toată Scriptura, precum sunt și sfințenia și dragostea Lui. Faptul că Dumnezeu este sfânt și că dorește ca și noi să umblăm în sfințenie nu s-a schimbat de la Vechiul la Noul Testament. Noi suntem chemați să trăim vieți sfinte, mai ales că Dumnezeu ne-a dat totul, ce a avut El mai bun, pe Singurul Său Fiu și pe Duhul Sfânt.

- DA, deoarece zeciuiala a fost prezentă înainte de Lege, a fost preluată în timpul Legii lui Moise și apoi menționată și după Lege.

- NU, din moment ce nu suntem blestemați chiar dacă nu dăm zeciuala deloc.

- NU, pentru că în Noul Testament nu există nici o poruncă specifică cu privire la zeciuială, ci Noul Testament vorbește despre generozitate și dărnicie în general. Noi suntem chemați să dăm orice sumă decidem în inima noastră, dar cu bucurie și din toată inima (2 Corinteni 9:7). În Noul

Testament, zeciuiala este un reper sau o disciplină și nu o regulă. Noi suntem chemați să dăm chiar mai mult decât zeciuiala. Accentul nu se pune pe cât de mult dăm, ci pe modul în care dăm: cu credință și bucurie.

1. Zeciuala înainte de Lege

În timpurile străvechi, zeciuiala nu se rezuma doar la oamenii religioși, precum națiunea Israel. Acordarea unei porțiuni din venitul cuiva fie unei zeități păgâne, fie autorității de guvernare era un obicei larg răspândit. Numai dacă citim Geneza 47:24 vedem cum egiptenilor li s-a cerut să plătească lui Faraon 20% din recolta lor. Alte documente extra-biblice indică faptul că zeciuiala era practicată în întreaga lume antică printre sirieni, lidieni și babilonieni.

A fost zeciuiala prezentă printre oamenii lui Dumnezeu înainte de Legea lui Moise? Există două exemple de zeciuială pre-mozaică. Citim în Geneza 14:18-20 că Avraam a dat „o zecime din toate" lui Melhisedec. Deși Avraam a dat din prada războiului în acest caz și nu din veniturile sale anuale sau lunare, și chiar dacă ar fi urmat doar un obicei cultural al timpului său când a dat zeciuală, se pare că el a știut instinctiv că lui Melhisedec îi va plăcea darul lui. În Vechiul Testament nu există nimic care să indice că Avraam a primit vreodată instrucțiuni divine cu privire la zeciuială. Apostolul Pavel amintește gestul lui Avraam în Evrei 7:4 când vorbește despre superioritatea preoției Noului Legământ a lui Isus Cristos față de preoția Legământului Vechi și despre superioritatea lui Melhisedec față de Avraam.

În Geneza 28:22 găsim al doilea exemplu de zeciuială pre-mozaică. Aici Iacov a promis că va da o zecime din tot ce va avea lui Dumnezeu. Deși jurământul său era condiționat de binecuvântarea lui Dumnezeu întâi, el știa totuși că dăruirea înapoi lui Dumnezeu a celei de a zecea parte ar fi plăcută ca mulțumire și L-ar onora pe Dumnezeu. Altfel, el nu ar fi venit cu o astfel de idee înaintea lui Dumnezeu.

2. Zeciuala în timpul Legii lui Moise

În Leviticul 27:30, Moise adaugă zeciuiala la Lege:

Leviticul 27:30 (BTF2015)
30 Și ***toată zeciuiala pământului,*** fie din sămânța pământului, fie din rodul pomilor, este a DOMNULUI, ea este sfântă DOMNULUI..

Primul procent de zece la sută era numit „sfânt" sau pus deoparte, ca aparținând lui Dumnezeu. Israeliții trebuiau să întoarcă lui Dumnezeu ceea ce era deja al Lui și prin facerea acestui lucru, să recunoască purtarea de grijă a Celui Atotputernic.

Apoi, în Numeri 18:21-24, vedem că Leviții serveau o funcție specială în Israel; slujeau înaintea lui Dumnezeu ca preoți ai lui Israel. La porunca lui Dumnezeu, Leviții nu aveau parte din moștenire la fel ca celelalte seminții. Domnul era partea lor de moștenire (v. 21):

Numeri 18:21–24 (BTF2015)
21Și, iată, am dat copiilor lui Levi ***toate zeciuielile ca o moștenire, pentru serviciul lor pe care îl servesc,*** serviciul tabernacolului întâlnirii.
22Nici nu trebuie de aici înainte să se apropie copiii lui Israel de tabernacolul întâlnirii, ca nu cumva să poarte vreun păcat și să moară.
23Ci leviții să facă serviciul tabernacolului întâlnirii și să poarte nelegiuirea lor, acesta să fie un statut pentru totdeauna prin generațiile voastre, ca în mijlocul copiilor lui Israel ei să nu aibă nicio moștenire.
24Dar ***zeciuielile copiilor lui Israel,*** pe care ei le aduc ca ofrandă ridicată pentru DOMNUL, ***le-am dat leviților ca moștenire,*** de aceea le-am spus: Printre copiii lui Israel ei să nu aibă nicio moștenire.''

Aici ÎL vedem pe Dumnezeu cum stabilește ca zeciuielile lui Israel să fie folosite ca plată către preoții levitici pentru serviciile lor. Aceasta nu înseamnă că preoții levitici erau scutiți de zeciuială. Ei trebuiau, de asemenea, să dea zeciuială ca toți ceilalți oameni (Numeri 18:26-28). Din veniturile pe care leviții le primeau din zeciuielile poporului, ei erau responsabili de a da zece la sută lui Dumnezeu.

Zeciuala nu era o ofrandă voluntară (Deuteronom 12:6). Acea a zecea parte aparținea lui Dumnezeu și israeliții au dădeau pur și simplu înapoi. Dar aceasta nu era singura zeciuală obligatorie. De asemenea, ei dădeau o altă zeciuală pentru a susține un festival special al jubileelor (Deut. 12) și mai aveau și o a treia zeciuială la fiecare trei ani pentru a avea grijă de orfani, văduve și săraci (Deut. 14).

Mai târziu în 2 Cronici 31:5, vedem din nou pe poporul lui Israel aducând din belșug zeciuiala din tot ceea ce aveau.

În sfârșit, avem Maleahi 3:8-10 la sfârșitul Vechiului Testament, unde Dumnezeu reiterează porunca Sa despre zeciuială. De-a lungul Vechiului Testament, o ofrandă era ceva oferit de oameni voluntar, însă zeciuiala era ceva ce ei datorau. Zeciuala aparținea Domnului și era doar rambursată - nu era un dar. Întregul sistem preoțesc se baza pe zeciuială pentru a rămâne funcțional.

3. Zeciuala în Noul Testament

În Matei 23:23, Isus le-a vorbit fariseilor despre zeciuală și milostenie, că trebuie ambele făcute. El nu a eliminat zeciuiala, ci a descalificat-o dacă este făcută fără milă și dreptate. Noi trebuie să practicăm mila și îndurarea fără a neglija zeciuala.

Evrei 10:1 (BTF2015)
1Fiindcă legea, ***având o umbră a lucrurilor bune ce vor veni și nu însăși imaginea lucrurilor,*** nu poate niciodată să desăvârșească pe cei ce se apropie de ea cu acele sacrificii, pe care le-au oferit neîncetat an după an.

Legea lui Moise, în general, a fost o umbră a lucrurilor reale care urmau să vină, o imagine a realului. A reprezentat un tipar. În Noul Testament, lucrurile din Lege nu au fost înlăturate complet. Ele fie au fost înlocuite cu ceva mai bun și mai mare, fie au fost extinse și amplificate:

- De exemplu, sistemul de jertfe repetate de animale, care era imperfect, a fost înlocuit cu jertfa eternă a lui Isus, dată o dată pentru totdeauna.
- Legea morală a celor Zece Porunci a fost extinsă și amplificată de Isus în predica de pe munte (Matei 5), de la litera Legii la spiritul Legii, la gândurile interioare și la dorințele inimii. Ea a fost în general extinsă la sfințenia în care noi trebuie să umblăm astăzi.
- Mijloacele de a fi sfinți și de a obține neprihănirea prin eforturi umane au fost înlocuite cu efortul și dreptatea lui Dumnezeu.

Realul este mult mai bun decât poza. Există o mare diferență între a privi o fotografie cu persoana iubită și a întâlni-o pe persoana respectivă în realitate. Sentimentele pe care le trăiește cineva când întâlnesc realul sunt mult mai intense decât cele trăite atunci când se uită la o fotografie. La fel s-a întâmplat cu Legea și cu zeciuiala. În Lege, zeciuiala era o poruncă obligatorie. Însă, în Noul Testament, zeciuiala a fost extinsă și amplificată de la o regulă obligatorie la ceva liber și personal, adăugându-i-se și atitudinea inimii cu care cineva dă zeciuiala.

Legea a revelat la un nivel de bază inima și caracterul lui Dumnezeu care este același și în Noul Testament. Legea nu a fost dată într-un vid și apoi complet eliminată în Noul Testament. Dumnezeu nu s-a schimbat. Dacă El a găsit plăcere în zeciuală în Vechiul Testament, El va găsi plăcere în ea și în Noul Testament. În Vechiul Testament, Dumnezeu trebuia să impună o regulă specifică pentru dărnicie pentru a-i ajuta pe oameni să se disciplineze în acel domeniu, deoarece nu aveau natura lui Dumnezeu în ei (nu erau născuți din nou) și nu erau înclinați în mod natural a fi darnici. Nu a fost Dumnezeu bun și inteligent când a cerut oamenilor 10% din bunurile lor? 10% nu era prea mult pentru a-i împovăra și nici prea puțin încât să nu-i coste nimic. În Noul Testament natura credincioșilor s-a schimbat în aceeași natură ca a lui Dumnezeu și Dumnezeu nu are nevoie să impună din nou zeciuala, dar El se așteaptă ca noi să fim darnici, iar o zecime din toate veniturile ar trebui să fie limita minimă a dărniciei. Deoarece cea mai mare parte a Legii a fost extinsă și amplificată în Noul Testament, același lucru s-a întâmplat și cu zeciuiala. Ca și creștini, nu suntem obligați de nici o lege sau poruncă a lui Dumnezeu să dăm zeciuială. Însă noi ar trebui să depășim zeciuiala și să dăm nu numai o zecime din venitul nostru, ci și oferte dincolo de zeciuială. Dărnicia

către Împărăția lui Dumnezeu este bucuria și privilegiul nostru, nu o lege impusă.

Dumnezeu ne-a făcut bogați în momentul mântuirii (2 Corinteni 8:9). Desigur, această bogăție nu este imediat materializată, ci ea este situată în tărâmul spiritual. Cu toate acestea, ea este la fel de reală, dacă nu chiar mai reală, decât orice altceva. Dumnezeu ne-a dat toată prosperitatea (Efeseni 1:3; 2 Petru 1:3; Romani 8:32) așa că noi dăm pentru că am fost atât de binecuvântați, și nu pentru a fi binecuvântați. Actul de a da demonstrează credință în ceea ce Dumnezeu ne-a dat deja și în ce ne-a promis cu privire la prosperitate. Acea credință manifestată udă sămânța Cuvântului prosperității și neprihănirii în inimile noastre. Drept urmare, prin dărnicie, Dumnezeu face ca tot harul Său să abunde pentru a materializa mai mult din prosperitatea deja disponibilă în tărâmul spiritual, cu scopul principal de a da și mai mult și de a se revărsa în orice lucrare bună (2 Corinteni 9:8) .

Un alt motiv pentru care zeciuiala este pentru credincioșii Noului Testament este următorul: în Vechiul Testament, zeciuiala era folosită ca plată pentru cei implicați în slujire (adică preoții levitici care aveau în grijă Cortul Întâlnirii) și ca fonduri pentru cauze caritabile (hrănirea săracilor, sprijinirea văduvelor etc.). În Noul Testament, același principiu se aplică celor care slujesc pe alții în lucrurile spirituale și în Evanghelie (pastori, învățători, evangheliști, profeți, apostoli). Zeciuiala este principala modalitate de a realiza acest lucru (Luca 10:7; Romani 15:27; 1 Corinteni 9:11-14; 1 Timotei 5:17-18).

De ce ar trebui să dăm zeciuală?

Motivațiile autentice pentru zeciuală și dărnicie în general (și acestea sunt și acestea acesteia) ar trebui să fie următoarele:

1. Faptul că Dumnezeu este onorat și slujit (binecuvântat) prin umblarea noastră în neprihănirea Lui și în căile Lui în domeniul dărniciei și al zeciuielii.
2. Împărăția lui Dumnezeu este avansată și slujitorii sunt bine compensați.
3. Noi cei care dăruim suntem mai binecuvântați:
    a. Cu bucurie și satisfacție că luăm parte la înaintarea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ și la impactarea vieților oamenilor prin finanțele noastre.
    b. Pentru că umblăm în neprihănire și generăm mai multă credință atât pentru prosperitatea noastră, cât și pentru alte domenii ale neprihănirii din viața noastră. Dărnicia noastră udă în mod continuu în inimile noastre credința în Cuvântul lui Dumnezeu că am fost deja făcuți prosperi și că suntem mereu prosperi.
    c. Pentru că zeciuiala și dărnicia ne ferește de o iubire firească a banilor și de un atașament

nesănătos față de bani, care ne poate distruge. Cu cât mai relaxați vom deveni cu dărnicia banilor noștri pentru înaintarea Împărăției, cu atât mai multă credință vom avea în acest domeniu și cu atât mai detașați vom fi din bani. Atunci prosperitatea va curge liber și din abundență prin viața noastră.

Acestea sunt câteva din lucrurile la care Pavel probabil s-a referit când a spus în Faptele Apostolilor 20:35 că este mai mare binecuvântare de a da decât a primi.

Faptele Apostolilor 20:35 (BTF2015)
35 V-am arătat toate lucrurile; că, muncind astfel, ar trebui să susțineți pe cei slabi și să vă amintiți cuvintele Domnului Isus, cum el a spus: ***Este mai binecuvântat a da decât a primi.***

Cât anume reprezintă zeciuala?

Alocarea zeciuielii din venitul brut sau net este decizia noastră personală în totalitate. Lucrul important este să oferim 10% din veniturile noastre. Totuși, dacă vrem să umblăm în toată neprihănirea, zeciuiala ar trebui să fie 10% din venitul nostru brut, precum și din orice alt venit suplimentar care vine pe parcursul anului (Geneza 28:22; Evrei 7: 4). Deși vorbim aici despre sume exacte și amănunte practice, lucrul important este ca noi să dăm și să fim darnici. Atitudinea inimii este cea care contează cel mai mult și credința pe care o manifestăm atunci când dăm.

DRM Software Review